

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ - ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Ν. ΑΧΑΪΑΣ

ΑΘΗΝΑ 08/06/2016

ΑΝΑΦΟΡΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Θέμα: «Εγγυημένα από το Ελληνικό Δημόσιο δάνεια»

Παρακαλούμε για την τοποθέτησή-απάντηση, τις ενέργειες σας επί επιστολής που μας προώθησε ο κος Γιάννης Ζούρας, Αντιπρόεδρος Συνδέσμου Πτηνοτροφικών Επιχειρήσεων Ελλάδος (ΣΠΕΕ), τηλ. 6906594462, μέσω email: «jzouras@me.com», υποβάλλοντας αίτημα, για το εν θέματι αναφερόμενο.

Ο αναφέρων βουλευτής

Νικόλαος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος Χριστιανοδημοκρατικού

Κόμματος Ελλάδος

----- Πρωθημένο μήνυμα -----

Από: Jiannis Zouras <jzouras@me.com>

Θέμα: Εγγυημένα από το Ελληνικό Δημόσιο δάνεια

Προς: Νίκος Νικολόπουλος <ninikolopoulos@gmail.com>

Κύριοι,

Ενόψει της αυριανής συζήτησης στη Βουλή, με θέμα την εξαίρεση από τη μεταβίβαση στα fund's των δανείων για τα οποία έχει παρασχεθεί η εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου, θέτουμε υπόψη σας την παρακάτω ηλεκτρονική διεύθυνση, η οποία παραπέμπει σε άρθρο - έρευνα σχετική με την ιστορία της τελευταίας 20ετίας των δανείων αυτών.

Μη έχοντας την ευχέρεια να ελέγξουμε το σύνολο των παρεχόμενων μέσω του συγκεκριμένου άρθρου πληροφοριών και κυρίως αδυνατώντας να διερευνήσουμε την ορθότητα - ακρίβεια των συμπερασμάτων και των εκτιμήσεων της σχετικής έρευνας (δεν διαθέτουμε εξάλλου τις ευχέρειες, τις αρμοδιότητες και τις ευθύνες των διοικητικών και των εισαγγελικών ανακριτικών αρχών) περιοριζόμαστε στο να επιβεβαιώσουμε ότι, η συγκεκριμένη έρευνα περιγράφει με επαρκή ακρίβεια το ιστορικό των όσων βιώσαμε μέσω της καταστροφικής - πολυετούς, επιχειρηματικής εμπλοκής μας στο καθεστώς των κρατικών ενισχύσεων.

Γιάννης Ζούρας

Αντιπρόεδρος Συνδέσμου Πτηνοτροφικών Επιχειρήσεων Ελλάδος (ΣΠΕΕ)

Δάνεια με την εγγύηση του ελληνικού Δημοσίου για να σώσουν τις τράπεζες

Ειδικός αναλυτής

Το 1994, το Ελληνικό Δημόσιο, ίσως για πρώτη φορά, αντιλήφθηκε, με έναν δικό του Ελληνικό τρόπο, ότι, οι κρατικές ενισχύσεις γενικότερα και οι εγγυήσεις του Ελληνικού Δημοσίου ειδικότερα, σε ΔΕΚΟ – επιχειρήσεις και ιδιώτες, αποτελούσαν ένα εξαιρετικό μέσο καταστρατήγησης των σύγχρονων εργαλείων ελέγχου της κεφαλαιακής επάρκειας, της ρευστότητας και της υγιούς κερδοφορίας των Τραπεζών.

Πράγματι, τα εγγυημένα από το Ελληνικό Δημόσιο δάνεια : (1) δεν μετρούν στη στάθμιση των κινδύνων του ενεργητικού για την εξαγωγή του δείκτη φερεγγυότητας και της κεφαλαιακής επάρκειας των πιστωτικών ιδρυμάτων, 2) δεν υπακούουν στους κανόνες των διεθνών συμβάσεων που διέπουν την λειτουργία των τραπεζών, οι οποίοι προβλέπουν την αυτόματη διακοπή της λογιστικοποίησης των τόκων των δανείων που δεν εξυπηρετούνται και 3) μέσω των καταπτώσεων των εγγυήσεων των δανείων αυτών οι Τράπεζες εισέπρατταν, επί δεκαετίες χωρίς καμία ιδιαίτερη δυσκολία τα εγγυημένα ποσά και μετέθεταν την ευθύνη της είσπραξης από τους οφειλέτες, στο Ελληνικό Δημόσιο.

Από την Κοινή Υπουργική Απόφαση 1648/1994, το παραπάνω φαινόμενο έλαβε πλέον πανελλήνιες και ανεξέλεγκτες διαστάσεις. Σημειώνεται ότι η παραπάνω Κοινή Υπουργική Απόφαση, με την κοινοποιηθείσα στη χώρα μας υπό τον αριθμό C(2011) 7252 απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, κρίθηκε τελεσίδικα αντίθετη ως προς το Ενωσιακό Δίκαιο και το Ελληνικό Δημόσιο υποχρεούται να ανακτήσει τα ποσά των ενισχύσεων από

τις «ωφεληθείσες» επιχειρήσεις, όχι όμως και από τις Τράπεζες που στην πραγματικότητα επί σειρά εισέπραξαν τα ποσά των επιδοτήσεων και των καταπτώσεων εγγυήσεων.

Στα πλαίσια του ιδίου κλίματος και της προαναφερθείσας σκοπιμότητας, οι Τράπεζες επί δεκαετίες : 1) είχαν την απόλυτη ευχέρεια επιλογής σχετικά με το ποιες επιχειρήσεις θα εντάξουν στις διατάξεις που προέβλεπαν την παροχή της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου για το δανεισμό τους, 2) δεν ελέγχονταν σχεδόν ποτέ για την εφαρμογή εκ μέρους τους των υπόλοιπων όρων που έθεταν οι οικείες για την παροχή της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου Υπουργικές Αποφάσεις, 3) μέχρι το έτος 2006 οι ίδιες οι Τράπεζες συμπλήρωναν και υπέγραφαν το χρηματικό κατάλογο με βάση τον οποίο υλοποιείτο η βεβαίωση των εγγυημένων δανειακών οφειλών στη μερίδα των δανειοληπτών στις Δ.Ο.Υ., προϋπόθεση για να ακολουθήσει η κατάπτωση – πληρωμή της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου και 4) απέκρυπταν από τις Δ.Ο.Υ. και κατά συνέπεια από το Ελληνικό Δημόσιο, τις καλύτερες ενοχικές και εμπράγματες εξασφαλίσεις, για να καλύψουν με αυτές τις μη εγγυημένες από το Ελληνικό Δημόσιο υπόλοιπες δανειακές απαιτήσεις τους.

Στις αρχές του 2006, αφαιρείται από τις Τράπεζες η ευχέρεια να βεβαιώνουν αυτές, ανέλεγκτα, τις εγγυημένες δανειακές απαιτήσεις τους στις Δ.Ο.Υ. με την Υπουργική Απόφαση 2/478/0025/04.01.2006 που υπογράφει ο τότε αναπληρωτής Υπουργός Οικονομικών Πέτρος Δούκας. Τη θύελλα των διαμαρτυριών εκ μέρους των Τραπεζών υποθάλπει αποδεδειγμένα το υπεύθυνο εκείνο τμήμα του υπηρεσιακού μηχανισμού του Υπουργείου Οικονομικών, που παρέλειψε επί ένδεκα (11) έτη την έκδοση της παραπάνω απόφασης, αν και για την έκδοσή της υφίστατο (από το 1995) ρητή εξουσιοδότηση στον εκάστοτε Υφυπουργό Οικονομικών (από το Ν. 2322/1995).

Ακολουθούν οι αποφάσεις του αναπληρωτή Υπουργού Οικονομικών Πέτρου Δούκα, υπ' αριθ. 2/12761 -2 -3/0025/07.03/2006. Με τις αποφάσεις αυτές καταργούνται οριστικά τα εφαρμοζόμενα μέχρι την

ημερομηνία αυτή «κατάλοιπα» (υπό τη μορφή παρεχόμενων κεφαλαίων κίνησης με την εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου), της τελεσίδικα χαρακτηρισθείσας ως παράνομης ως προς το Ευρωπαϊκό Δίκαιο, όπως ήδη αναφέραμε παραπάνω από την Ευρωπαϊκή Ένωση απόφασης 1648/1994. Στις αποφάσεις αυτές : !) αφαιρείται από τις Τράπεζες το δικαίωμα να αποφασίζουν αποκλειστικά και μόνο αυτές, για το ποιες επιχειρήσεις θα ενταχθούν στις διατάξεις που προέβλεπαν την παροχή της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου για το δανεισμό τους και η αρμοδιότητα πλέον ασκείται από την αρμόδια υπηρεσία του Υπουργείου Οικονομικών, 2) Η εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου περιορίζεται στο 80% της δανειακής οφειλής από 100% που ήταν το μόνιμο ποσοστό μέχρι αυτή την χρονική στιγμή και 3) Θεσπίζεται οριστικά, με κριτήρια που θέτει κατά περίπτωση η αρμόδια για την έγκριση της παροχής της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου υπηρεσία του Υπουργείου Οικονομικών, ως αναγκαία προϋπόθεση για την παροχή της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου, η λήψη επαρκών εξασφαλίσεων για την διασφάλιση του Ελληνικού Δημοσίου.

Από αυτή την χρονική στιγμή αρχίζει μία εμφανής και με σοβαρές συνέπειες για το συμφέρον του Ελληνικού Δημοσίου αντιπαράθεση, μεταξύ της Γενικής Διεύθυνσης Οικονομικής Πολιτικής του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών, με αντικείμενο : (α) Το ύψος του ποσοστού της παρεχόμενης εγγύησης αν θα είναι 80% ή 100%, (β) Εάν η αρμοδιότητα λήψης της απόφασης παροχής της εγγύησης ανά επιχείρηση ανήκει στις πιστώτριες Τράπεζες ή στην αρμόδια υπηρεσία του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών και γ) Εάν η παροχή της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου προϋποθέτει τη λήψη επαρκών εμπραγμάτων εξασφαλίσεων για την διασφάλιση του Ελληνικού Δημοσίου.

Η σφοδρή κατά τα προαναφερόμενα αντιπαράθεση, στην οποία συμμετείχαν σταδιακά και με μεγαλύτερη ένταση κατά των μέτρων που επιδίωκαν την περαιτέρω διασφάλιση του Ελληνικού Δημοσίου, εκτός των Τραπεζών και οι επιχειρήσεις με τους φορείς τους (Συνδέσμους και

Επιμελητήρια) απέκτησε εξαιρετική ένταση, με αποτέλεσμα να εκδίδονται από τις δύο αντιμαχόμενες υπηρεσίες του Υπουργείου Οικονομικών αποφάσεις για το ίδιο θέμα, με αντικρουόμενο όμως περιεχόμενο.

Κορύφωση της αντιπαράθεσης αποτελεί η ψήφιση από τη Βουλή τον Απρίλιο του 2006, του άρθρου 37, του Ν. 3458/2006, όπου οριστικά επικρατεί η άποψη της 25ης Διεύθυνσης του Υπουργείου Οικονομικών, οι Τράπεζες χάνουν τα προνόμιά τους στο σύστημα παροχής και διαχείρισης των εγγυήσεων του Ελληνικού Δημοσίου, ενώ δημιουργείται Συμβούλιο υπό τον αναπληρωτή υφυπουργό Οικονομίας και Οικονομικών με ευρείες αρμοδιότητες για την παροχή και τη διαχείριση της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της όλης σύγκρουσης και των συμβιβασμών που μεσολάβησαν για την ψήφιση του νόμου, αποτελεί η περιλαμβανόμενη στο νόμο, ακατανόητη κατά τα λοιπά διάταξη, η οποία επί λέξει αναφέρει : «Οι διατάξεις της παρούσης παραγράφου δεν θίγουν τις αρμοδιότητες της Γενικής Διεύθυνσης Οικονομικής Πολιτικής του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών».

Το σοβαρότερο όμως αποτέλεσμα της όλης αντιπαράθεσης υπήρξε η μη ανακοίνωση, (εκτός ελαχίστων περιπτώσεων), στη Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, σύμφωνα με την υποχρέωση που υφίστατο και υφίσταται μέχρι σήμερα, πριν την εφαρμογή τους, τόσο των προαναφερόμενων αποφάσεων παροχής της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου όσο και των αποφάσεων που εκδόθηκαν στη συνέχεια. Η παράλειψη αυτή, που βαρύνει εξ ολοκλήρου την αρμόδια για το θέμα αυτό Γενική Διεύθυνση Οικονομικής Πολιτικής του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών, εκθέτει την χώρα στον κίνδυνο να κριθούν εκ των υστέρων το σύνολο των εγγυήσεων που παρασχέθηκαν ως παράνομες και να ζητηθεί σε βάθος εικосαετίας η ανάκτησή τους.

Η μη εκ των προτέρων ανακοίνωσή τους στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, πέραν του ορατού έως επερχόμενου κινδύνου της ανακτήσεως των

εγγυήσεων του Ελληνικού Δημοσίου, καθιστά παράνομη κατά το Ενωσιακό Δίκαιο και κατά συνέπεια και κατά το Ελληνικό Δίκαιο κάθε απόφαση, ενέργεια ή δράση των υπηρεσιών του Ελληνικού Δημοσίου και των Ελληνικών Δικαστηρίων που σχετίζεται με τις συγκεκριμένες εγγυήσεις του Ελληνικού Δημοσίου, η οποία λαμβάνει χώρα, πριν διευκρινισθεί αρμοδίως (η αρμοδιότητα ανήκει στην Διεύθυνση Ανταγωνισμού ή στην Κεντρική μονάδα κρατικών ενισχύσεων του Υπουργείου Οικονομικών καθώς και στα Ελληνικά Δικαστήρια και στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο), εάν οι παρασχεθείσες αυτές εγγυήσεις είναι σύμφωνες ή όχι προς το Ενωσιακό Δίκαιο.

Από το 2007 αρχίζει συστηματικά το ροκάνισμα του νέου νομοθετικού πλαισίου παροχής και διαχείρισης των εγγυήσεων του Ελληνικού Δημοσίου, μέσω : (α) της συστηματικής αδρανοποίησης του δημιουργηθέντος Συμβουλίου, το οποίο ουδέποτε άσκησε στο σύνολο τις αρμοδιότητές του, (β) της έκδοσης μεγάλου αριθμού αποφάσεων που χρησιμοποιούν το θεσμικό πλαίσιο παροχής και διαχείρισης της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου τελείως προσχηματικά, με χαρακτηριστικότερη των αποφάσεων αυτών την απόφαση 2/54310/0025/13.9.2007, για την δήθεν στήριξη των επιχειρήσεων των πυρόπληκτων νομών των πυρκαγιών του 2007 και (γ) της ουσιαστικής απαξίωσης των κανόνων επιλογής και λήψης των αναγκών για τη διασφάλιση της εγγυητικής ευθύνης του Ελληνικού Δημοσίου εξασφαλίσεων.

Η κατάσταση της σήψης, της αποδιοργάνωσης του συστήματος παροχής και διαχείρισης των εγγυήσεων του Ελληνικού Δημοσίου φτάνει στο απροχώρητο, στις αρχές του 2011, όπου εν μέσω μίας σωρείας καταγγελιών των επιχειρήσεων, των επιμελητηρίων αλλά και μετά τη λήψη γνωμοδότησεως από την Ολομέλεια του Νομικού Συμβουλίου του κράτους (γνωμοδότηση υπ' αριθ. 591/2011) , ο αναπληρωτής υφυπουργός Οικονομικών : (α) Καλεί τον Επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης κύριο Ρακιντζή για να ελέγξει την 25η Διεύθυνση και εισπράττει ως συμπέρασμα του πολύμηνου ελέγχου ότι όλα οφείλονται στο καινοτόμο του όλου θέματος και στην έλλειψη

εμπειρίας, (β) Απευθύνει επιστολές συμμόρφωσης προς την 25η Διεύθυνση του Υπουργείου Οικονομικών για να τύχουν της πλήρους αδιαφορίας της ιεραρχίας της Διεύθυνσης, (γ) Ενεργεί για την ψήφιση από τη Βουλή του άρθρου δεύτερου, του Ν. 4060 με βάση το οποίο εξουσιοδοτείται ο Υπουργός Οικονομικών για την έκδοση υπουργικής απόφασης με θέμα τον Κανονισμό λειτουργίας του συσταθέντος με το άρθρο 37, του Ν. 3458/2006 Συμβουλίου αλλά και του συστήματος παροχής και διαχείρισης της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου κατά τα προαναφερθέντα και εκδίδει την υπ' αριθ.

2/35554/0025/27.04.2012 απόφασή του και (δ) Ενεργεί για την ψήφιση από τη Βουλή, τον Απρίλιο του 2012, το άρθρο 58, παρ. 6, περ. α), β) και γ) του Ν. 4075/2012, οι οποίες ρυθμίζουν περαιτέρω θέματα διαχείρισης της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου καθώς και η στάση και τα προνόμια του Ελληνικού Δημοσίου κατά την υπαγωγή επιχειρήσεων με εγγυημένα δάνεια στο δίκαιο εξυγίανσης επιχειρήσεων.

Καμία από τις προαναφερόμενες διατάξεις δεν εφαρμόστηκε ποτέ, μέχρι την κατάργησή τους με το Ν. 4151/2013, από τις Υπηρεσίες του Ελληνικού Δημοσίου. Αντίθετα, με πρωτοφανή λύσσα και αποφασιστικότητα, εξελίχθηκε η αντεπίθεση των Τραπεζών και κυρίως των οπαδών τους στην υπηρεσιακή και στην πολιτική ιεραρχία του Υπουργείου Οικονομικών, (των οποίων η δύναμη είχε λόγω της συγκυρίας επαυξηθεί), με συκοφαντίες και διώξεις, στα πρόσωπα που πρωτοστάτησαν στη γενικότερη προσπάθεια του Ελληνικού Δημοσίου να αφαιρέσει από τις Τράπεζες τον απόλυτο έλεγχο που διέθεταν στο σύστημα παροχής και διαχείρισης της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου. Χαρακτηριστικό παράδειγμα των διωγμών αυτών, αλλά όχι μοναδικό, αποτελεί η καταγγελία για απιστία που υπέβαλε στις εισαγγελικές αρχές, το καλοκαίρι του 2013, η τότε γενική γραμματέας του Υπουργείου Οικονομικών, Χριστίνα Παπακωνσταντίνου, σε βάρος των διατελεσάντων Υπουργών Οικονομικών Σαχινίδη και Ζανιά, γιατί ακριβώς εφάρμοσαν τις προαναφερθείσες διατάξεις. Είναι απολύτως αυτονόητο ότι η Βουλή των Ελλήνων, ουδέποτε αποφάσισε την παραπομπή των πρώην υπουργών. Ο αληθής όμως σκοπός της

Χριστίνας Παπακωνσταντίνου για την καταγγελία αυτή, ήταν να μην συζητηθούν στη Βουλή δύο πανομοιότυπες τροπολογίες που κατέθεσαν την μία ο ΣΥΡΙΖΑ και την άλλη 40 βουλευτές από όλα τα κόμματα, με τις οποίες ζητείτο η επαναφορά του προεκτεθέντος νομικού πλαισίου που ψηφίσθηκε επί Υπουργού Οικονομικών Σαχινίδη. Ο σκοπός αυτός (της μη συζήτησης των τροπολογιών) πέτυχε απόλυτα.

Με την ανακεφαλαιοποίηση των Τραπεζών και για τα εγγυημένα δάνεια, λόγω της αξιολόγησης, εκ μέρους της BLACK ROCK της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου, ως μη εισπράξιμης, όλο το κανονιστικό πλαίσιο της παροχής και της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου κατέρρευσε. Παράλληλα μέσω των μνημονίων, η χώρα ανέλαβε δεσμεύσεις για την εξόφληση των εγγυημένων δανείων, στα όρια του αρχικά καθορισθέντα χρόνου εξόφλησής τους (λες και δεν επηρεάστηκαν καθόλου οι επιχειρήσεις με τα εγγυημένα δάνεια από την συνεχιζόμενη οικονομική κρίση). Αποτέλεσμα, χιλιάδες επιχειρήσεις σε 24 νομούς της χώρας καθώς και επιχειρήσεις δεκάδων άλλων κλάδων που δραστηριοποιούνται πανελληνίως κινούνται στα όρια της χρεωκοπίας, με τους αντίστοιχους επιχειρηματίες και τις οικογένειές τους να κινούνται στα όρια της εξαθλίωσης.

Το Υπουργείο Οικονομικών, δίνοντας στην κυριολεξία ασπρίνη στον καρκίνο, «παρατείνει» τις δόσεις των εγγυημένων δανείων, χωρίς να παρατείνει το συνολικό χρόνο εξόφλησης, με αποτέλεσμα το όλο θέμα να οδηγείται σε απόλυτο αδιέξοδο και να «σκάει»το αργότερο έως το 2022, με συνέπειες ισοδύναμες του επιχειρηματικού αφανισμού ενός τεράστιου μέρους του οικονομικού ιστού της χώρας. Αυτές καθ' αυτές οι νέες παρατάσεις δεν ανακοινώνονται και πάλι στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή διαιωνίζοντας με τον τρόπο αυτό την κατ' αρχήν παρανομία κατά την παροχή των εγγυήσεων. Η 25η Διεύθυνση του Υπουργείου Οικονομικών καταβάλλει επιλεκτικά στις Τράπεζες ποσά από καταπτώσεις εγγυήσεων, απολύτως παράνομα για τους λόγους που εξηγήθηκαν παραπάνω, χωρίς κανέναν ουσιαστικό έλεγχο, χωρίς ενιαία εφαρμογή κριτηρίων και με πλήρη αδιαφάνεια.

Σε ευθεία αντίθεση με το Εθνικό και το Ενωσιακό Δίκαιο ανταγωνισμού, με τις παραπάνω ρυθμίσεις συνυπάρχουν ευνοϊκές για τις Τράπεζες ρυθμίσεις των άρθρων 72, του Ν. 4307/2014 (κόκκινα δάνεια) και 101, του Ν. 4316/2014. Οι ρυθμίσεις των διατάξεων αυτών προβλέπουν ότι εάν μία επιχείρηση επιδιώξει να αξιοποιήσει τις διατάξεις του νόμου των «κόκκινων δανείων» ή να ενταχθεί στις διατάξεις του προπρωτοδικείου δικαίου του πτωχευτικού κώδικα, δικαιούται, σε αντίθεση με ότι συμβαίνει με τα ενήμερα εγγυημένα από το Ελληνικό Δημόσιο δάνεια, να παρατείνει τον χρόνο εξόφλησης των εγγυημένων δανείων πέραν του ορισθέντος αρχικού χρόνου εξόφλησής τους.

Ενώ συμβαίνουν όλα τα παραπάνω, στο χρονικό διάστημα από το καλοκαίρι του 2012, μέχρι σήμερα, οι κρατικές ενισχύσεις και εγγυήσεις αποκτούν ένα νέο ενδιαφέρον για όσους αγωνίζονται για την περαιτέρω μείωση, της ελάχιστα εναπομείνουσας, διαπραγματευτικής δύναμης της χώρας στο θέμα των αποκρατικοποιήσεων και της πώλησης των ΔΕΚΟ. Με το επιχείρημα ότι, εάν δεν πουληθούν το συντομότερο δυνατό οι ΔΕΚΟ, όπου, όσο, στον χρόνο και με τον τρόπο που θα μας υποδείξουν οι δανειστές μας, ελογχεύει ο κίνδυνος αυτές να χάσουν παντελώς την αξία τους, λόγω της επικείμενης ανάκτησης των κρατικών ενισχύσεων που παρανόμως κατά το Ενωσιακό Δίκαιο έλαβαν, σημαντική μερίδα του τύπου ενθαρρύνει – παροτρύνει την άμεση (κοψοχρονιά) πώληση τους.

Την αφορμή για τη συζήτηση αυτή, την παρείχε ως Υπουργός Οικονομικών ο κύριος Στουρνάρας, οδηγώντας τη χώρα σε αυτοκαταγγελία, όταν δημοσιεύοντας την υπ' αριθ. 2/52861/0025/10.08.2012 απόφασή του ως Υπουργού Οικονομικών με θέμα : «Σύσταση Ομάδας Εργασίας για τη δημιουργία νέου νομικού πλαισίου για τις εγγυήσεις του Ελληνικού Δημοσίου» . Στην απόφαση αυτή αναφέρεται κατά λέξη : «Συστήνουμε και συγκροτούμε Ομάδα Εργασίας με σκοπό την κατάργηση του υφιστάμενου νομικού πλαισίου για τις εγγυήσεις του Ελληνικού Δημοσίου και τη δημιουργία νέας νομικής βάσης σύλληψης με το Ευρωπαϊκό Δίκαιο».

Με το Ν. 4152/2013, ιδρύθηκε η Κεντρική Μονάδα Κρατικών Ενισχύσεων. Παρά την προφανή αρμοδιότητά της να αποφανθεί άμεσα και για λογαριασμό της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, σχετικά με το ποιες κρατικές ενισχύσεις - εγγυήσεις είναι σύλληπτες με το κοινοτικό δίκαιο και να δημιουργήσει μητρώο κρατικών ενισχύσεων η υπηρεσία αυτή μέχρι σήμερα σιωπά ύποπτα. Ο λόγος είναι ότι γνωρίζει πλέον καλύτερα από τον καθένα ότι οι κρατικές ενισχύσεις παρασχέθηκαν ψευδεπίγραφα υπέρ των επιχειρήσεων και λειτούργησαν αποκλειστικά για τη στήριξη της κεφαλαιακής επάρκειας, της ρευστότητας και της κερδοφορίας των πιστωτικών ιδρυμάτων.

Δυστυχώς για όσους απεργάζονται την τύχη της χώρας μας στο σκοτάδι : (α) Η δημοσιονομική συγκυρία δεν επέτρεψε, όπως βολικά σχεδιάζονταν στο Δημόσιο να πληρώσει τις εγγυήσεις του κυρίως προς τις ΔΕΚΟ (πριν την πώλησή τους) αλλά και προς τις επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα, (β) το απύθμενο βάθος των κεφαλαιακών αναγκών των Τραπεζών, (γ) Οι αντιφάσεις μεταξύ των δανειστών και (δ) η απέραντη προχειρότητα που ακόμα και σήμερα σχεδιάζει ο δημόσιος τομέας, ανέτρεψαν ως φαίνεται τα σχέδια για την όπως - όπως πώληση των ΔΕΚΟ (με το επιχείρημα της ανάκτησης των κρατικών ενισχύσεων σε βάρος τους. Απογοητευμένα από την παταγώδη αποτυχία της πρώτης τους κατά τα προαναφερόμενα μεθόδευσης, τα ίδια συμφέροντα, επεξεργάσθηκαν και έθεσαν επί τάπητος και ως προαπαιτούμενο για τη λήψη της δόσης, την πώληση στα επερχόμενα fund's τα εγγυημένα δάνεια των ΔΕΚΟ και των ιδιωτικών επιχειρήσεων.

Μετά την εξέλιξη αυτή είναι προφανές, ότι το θέμα των εγγυημένων δανείων καθίσταται άλυτο. Αυτό διότι :

Είναι αδύνατον να πωληθούν στα fund's εγγυημένα δάνεια επιχειρήσεων ή και επιχειρήσεις μέσω της πώλησης των δανείων αυτών, για τα οποία κανείς αρμόδιος (υπηρεσία, Εθνικό Δικαστήριο, Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Ευρωπαϊκό Δικαστήριο) δεν έχει αποφανθεί σχετικά με το αν οι εγγυήσεις του Ελληνικού Δημοσίου αλλά και οι

υπόλοιπες κρατικές ενισχύσεις παρασχέθηκαν νόμιμα ή μη νόμιμα σχετικά με το Ενωσιακό Δίκαιο.

Οι Τράπεζες δεν είναι σε θέση για λόγους κεφαλαιακής επάρκειάς τους, να στερηθούν τις ευεργετικές επιδράσεις στην ίδια τους την επιβίωση, της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου, μη αντέχοντας την ανάκτησή της.

Η σύγκρουση μεταξύ της Ευρωπαϊκής νομιμότητας και της σκοπιμότητας που εξυπηρετεί η πώληση των εγγυημένων δανείων σε ΔΕΚΟ και ιδιώτες, δεν είναι βέβαιο ότι συγχρονίζονται απόλυτα και ότι μία μη αποκλειόμενη σύγκρουση γνώμης ή συμφερόντων δεν είναι σε θέση να δημιουργήσει μη ελεγχόμενες για όλο το σχεδιασμό και όχι μόνο ανατροπές.

Απέναντι στα σοβαρά παραπάνω διλήμματα, τα οποία δεν είναι βέβαιο ότι απασχολούν στην παρούσα φάση τους δανειστές, λόγω της αποσιώπησης των παραπάνω προβλημάτων με ευθύνη της Ελληνικής πλευράς, η Ελληνική κυβέρνηση είναι υποχρεωμένη να αντιδράσει μόνο πολιτικά. Αφού ξεκαθαρίσει (παίρνοντας στην κυριολεξία κεφάλια) το εσωτερικό της μέτωπο, έναντι των όσων εκπροσώπων της χώρας μας πρεσβεύουν την πώληση των εγγυημένων δανείων, να καταστήσει σαφές ότι το Δημόσιο Συμφέρον επιβάλλει, τα δάνεια αυτά να εξοφληθούν, (με κάθε δυνατή κυβερνητική διευκόλυνση), από τους φορείς που τα έλαβαν, ή στη χειρότερη περίπτωση από το Ελληνικό δημόσιο, σε βάθος χρόνου που δεν θα επηρεάσει τη δημοσιονομική κατάσταση στη χώρα και με επιτόκιο που δεν θα επιβαρύνει περαιτέρω τις επιχειρήσεις αλλά και το Ελληνικό Δημόσιο μέσω της επαύξησης της εγγυητικής τους ευθύνης.

Η παραπάνω πρόταση, εφόσον εξηγηθεί σε όλες της τις διαστάσεις, είναι βέβαιο ότι θα γίνει αποδεκτή από τους δανειστές, οι οποίοι είναι προφανές ότι δεν επιθυμούν να αντιμετωπίσουν, νέα προβλήματα δυσβάστακτων ελληνικών δημοσιονομικών ελλειμμάτων, ή μία νέα ανάγκη ανακεφαλαιοποίησης των ελληνικών Τραπεζών.